

Verslag bezoek aan Kasisi: Een prachtig geschenk

Onder de donateurs van Kasisi is een reis voor 2 personen verloot. En wij, geluksvogels, hebben gewonnen!! Reisburo Globe (OAD Reizen) stelde twee tickets ter beschikking en zo vertrokken wij op 23 oktober 2005 naar Zambia. We waren daar al een week voordat we naar Kasisi zelf gingen. Dat is, achteraf gezien, maar goed ook. Zo wisten we, zonder nu Afrikakenners te zijn, in ieder geval een beetje van land, cultuur en omstandigheden. Hetgeen Kasisi een des te opmerkelijker ervaring maakte.

Na wat hobbelen door de bush duikt daar Kasisi op. Een oase van bloemen en kleuren. Een kleine ronde, maar formidabele non komt met open armen op ons af. Vrolijk worden we begroet en in het kantoorje ontmoeten we haar vriendin uit Engeland. Die ons, zo gauw zr. Mariola even weg is, direct begint te vertellen hoe mooi en goed het hier is en hoe het de afgelopen jaren vooruit is gegaan.

Door een Afrikaanse zuster worden we rondgeleid. Nog meer bloemen, kleur, knuffels, wandschilderingen. En kinderen. Overal kinderen.

Zalen vol bedjes, met knuffels, tekeningen, lange galerijen, speelplaatsjes. Je zou er vrolijk van worden. Gek he, en dat is nu een weeshuis. Met 250 kinderen, waarvan 60 HIV/AIDS besmet.

Met keukens, eetzaal, lokalen, een kerk en overal kinderen en vrouwen die helpen. Kinderen die er, afgezien van een enkele die duidelijk ziek is, goed uitzien, met stralende ogen, goed verzorgd, nieuwsgierig, zoals alle kinderen. Later zal zr. Mariola ons vertellen dat dit beeld soms tegen hun werkt. Kan ik me voorstellen, zo overvoerd als wij worden met beelden van zielige, uitgehongerde kindertjes uit Afrika. Het enige dat hetzelfde is zijn de ogen, die mooie, donkere, grote ogen die je vragend aankijken. Maar hier zijn het ogen vol leven. Kinderen die laten zien dat elke cent die naar dit kindertehuis gaat goed besteed is. En daarom was het goed dat we al een week in Zambia waren, om ook te weten hoe uitzonderlijk dit is. Hoe hulpverlening werkt, maar vooral hoe het niet werkt in dit land. Wat een verademing om dit te zien. Natuurlijk zijn er verhalen over wat niet kan, maar geen klaagzangen! De Friezen onder ons spreekt dit aan. Hier moet het motto zijn: als het niet kan zoals het moet, dan moet het zoals het kan!

En de grote tovenaars heet zr. Mariola. Natuurlijk hadden we al het een en ander over haar gehoord. Haar Engelse vriendin vertelt een opmerkelijk verhaal over hoe ze zr. Mariola had leren kennen. Toen zr. Mariola in Engeland was, eind jaren tachtig om een cursus Engels te doen, hadden zij en haar man haar ontmoet. Ze was bij hen thuis geweest en had, voor ze weg ging, haar trui laten liggen. Expres, tegen de Engelse zei ze: you take it with you when you come to Kasisi. En ze was gekomen.

Zr. Mariola vertelt verhalen waarvan je de haren ten berge rijzen. Over gratis medicijnen, maar dan wel elk half jaar een test ondergaan moeten voor weet ik hoeveel dollar. En over hoe blij ze is met de steun uit Nederland, die haar elke maand de zekerheid biedt dat ze de salarissen van de medewerkers die helpen kan betalen. Voor de rest is men afhankelijk van giften. Dan pas realiseer je je hoe belangrijk "onze" structurele steun is. Dat geeft (enige) rust in de ook structurele jacht op inkomsten om het goede te doen voor de kinderen.

We vragen de kinderen ons mee te nemen naar de mooiste plek om een foto te maken met de vlag van OAD. Ze nemen ons mee naar het beeld van father Edmund, de oprichter van de congregatie.

Daarna gaan we wandelen door de bush. Met een groep kinderen van ongeveer 10 jaar en ouder. Net als Nederlandse kinderen spelen ze om je heen, lopen 3x de weg die nodig is. Zijn aanhankelijk. Willen alles voor je dragen en alles aan je vragen. En wij vragen ze natuurlijk ook van alles. Hoe het is in Kasisi. Wat ze doen, welke klas ze zitten, hoe het gaat op school. Vragen die je gewoonlijk aan kinderen stelt. Gewone kinderen, geen zielige kinderen. Eigenlijk ongewone kinderen voor Zambiaanse begrippen. Kinderen die een kans krijgen. Een kans om naar school te gaan, een opleiding te volgen en daarmee een toekomst kunnen zien. Kinderen die te eten krijgen. En kleren hebben en speelgoed. Geen ouders die voor hun zorgen. Die hun in de steek gelaten hebben omdat ze niet voor hun konden zorgen. Maar die liefde en aandacht krijgen dat het er vanaf straalt.

Tot slot worden we toegezongen, voordat we weer naar Lusaka gaan. Vol van verhalen, beelden en belevenissen.

We kregen op onze vakantie op Ameland te horen dat we naar Zambia mochten. Lachend zeiden we toen: we gaan van A tot Z.

En inderdaad zijn we echt van A tot Z gegaan. Een volkomen andere omgeving dan Nederland en dan een dergelijke prestatie neerzetten, dan moet je wel het hele alfabet doorlopen, volhoudend zijn, een vast geloof hebben en nog veel meer.

De reis was mede hierdoor voor ons echt een cadeau, waarbij je ziet dat met een (voor ons) "beetje" steun daar bergen verzet worden door mensen die erin geloven.

Prachtig en bedankt.

Karin en Ype Brouwer

Karin tussen de kindjes in de nieuwe baby speelkamer.

Karin voor de nieuwe babyafdeling en de verbouwde kamer voor de Zusters.

Hartelijk dank OAD!

Ype in het leslokaal